

Tale til Simone Isabel Nørgaard i forb. m. uddeling af Danske Dramatikers talentpris,  
27. maj 2016

Kære Simone,

Når man løber ned over din allerede ret omfattende produktion, kan man konstatere en alsidighed der, i hvert fald i min beskedne bog, er en af de vigtigste forudsætninger for en moderne dramatiker. Det at du både skriver for børn, unge og voksne, det at du både skriver samfundsaktuelt om 'Anonyme sexister', og mere historisk oplysende om reformationen i din kommende monolog 'Katharina', det at du, uimponeret dramatiserer en Peter Tudvad-bog og gør den til 'Mit' i øvrigt meget bevægende 'mørke', det at du som afgangsprøve fra Dramatikeruddannelsen vælger at skrive en stor episk fortælling om primatforskeren Harry Harlow, for ikke så længe efter, med 'Old school - new school', at skrive noget så specifikt som en generationsthiller om homoseksualitet i folkeskolen. Dét er alsidighed. Men endnu bedre, og endnu mere betegnende for dig, det er nysgerrighed.

Sådan noget, og en smule mere, mener jeg at vide om dig, eftersom jeg var så heldig at fungere som din vejleder på flere af dine projekter på Dramatikeruddannelsen, hvorfra du i øvrigt blev uddannet i 2013 (hvis du ellers skulle være i tvivl).

Så jo, flueben ved alsidighed og nysgerrighed, og flueben ved grundighed, ikke mindst. Der er nemlig det med dig, at du researcher, du dykker ned, og du holder vejret længere end almindelige mennesker.

Du er med andre ord tænksum, du vejetter, du tager dig tid til at mærke din proces og dit materiale før du skriver. Dette bekymrede selvfølgelig din vejleder voldsomt, og mellem dine afleveringer, kan jeg huske at et af mine tilbagevendende, og mindre avancerede råd, var noget i retning af: Simone, når du selv syntes, at du har skrevet meget, så skriv dobbelt så meget.

Det stod dog ret hurtigt klart, at du er en dramatiker der ikke sådan lader sig jage, at du er vedholdende og altid i proces, at du kun stiller med kvalificeret tekst, og altid, på klokkeslæt. Lægger man hertil, at du er en dygtig håndværker, der med en ubesværet tilgang altid interesserer dig for tekstens strukturelle muligheder, så begynder det næsten at lyde, som om du er en dramatiker af den smukke gamle skole.

Men der er bare det med stemmen. Den der bærer din tone og dit udtryk, og som på en mærkelig måde hæver sig over nyt og gammelt. Og nu bliver det lidt besværligt. For hvad er det der får dig til at klinge partikulært og genkendeligt blandt 355 andre (så mange er vi nemlig - og vi bliver flere og flere!). Lad mig prøve at indkredse: Du skriver økonomisk, og med stor tillid til hvert ord du nedfælder. Her skal ikke fedes op, med mindre det har dramatisk belæg. Ordet, selv det mest ordinære, *kan* på egen hånd, har sin egen værdi, sin egen poesi, ligesom du, noget overmodigt måske, hver gang tillader dig at indregne et selvtænkende publikum.

Man kunne fortsætte, og kalde din stemme for destilleret, endda prægnant, men man kunne også kalde den både glasklar, musikalsk, og i øjeblikke, forbløffende humoristisk. Alt sammen altså iblandet det her særlige simoneske, der nok alligevel ikke rigtigt lader sig indkredse, men som, hvis jeg alligevel skal svinge mig op til et sidste forsøg, opleves som en konstant og, faktisk, urovækkende latens, noget iboende eller underliggende, der trækker tråde til kollegaer som for eksempel Lynch og Maeterlink. Og de skal jo også have lov at være her.

Men en stemme, Simone, det er noget at have, det er noget at bidrage med, og lige netop din bringer ekstraordinære løfter. Derfor får du forbundets talentpris i dag. Som en anerkendelse af, at du har særlige forudsætninger for at råbe verden op, og med din gamle strenge vejleders opfordring til, at du i disse sataniske tider, vælger dine temaer med mod. Tillykke med prisen.